

Nie czuć trwogi przed deszczem

Miyazawa Kenji

Nie czuć trwogi przed deszczem.

Nie czuć trwogi przed wiatrem.

Mieć silne ciało, któremu nie straszny śnieg ni letni skwar.

Nie być chciwym i nigdy nie wpadać w gniew.

Na twarzy zawsze nosić cichy uśmiech.

Żyć czterema miskami brązowego ryżu, miso i odrobiną warzyw dziennie.

W każdej sytuacji, nie myśląc o sobie, troszczyć się o innych.

Patrzyć, słuchać, rozumieć i nie zapominać.

Mieszkać w chatce krytej strzechą, w cieniu polnej brzozy.

Gdy na wschodzie zachoruje dziecko, zaopiekować się nim.

Gdy na zachodzie zmęczona matka dźwiga worek ryżu na plecach, wyjść jej z pomocą.

Gdy na południu ktoś umiera, uspokoić go, że nie ma się czego bać.

Gdy na północy kłóć się i sądzą, kazać im przestać, bo to nie ma sensu.

W czasie suszy zraszać ziemię łzami.

W zimne lato chodzić niespokojnie.

Nie być przez nikogo chwalonym

a wręcz przeciwnie,

przez wszystkich wokół od pomyleńców być wyzywany,

lecz nie przejmować się tym -

- takim kimś pragnę zostać.

Cześć Bodhisattwie Nieskończonej Praktyki

Cześć Bodhisattwie Czystego Postępowania

Cześć Buddzie Obfitego Bogactwa

Cześć Sutrze Lotosu

Cześć Buddzie Śiakjamuniemu

Cześć Bodhisattwie Nieskazitelnej Praktyki

Cześć Bodhisattwie Niezachwianej Praktyki

Przekład z języka japońskiego: Łukasz Szpunar

Wersja oryginalna

雨ニモマケズ

宮沢賢治

雨ニモマケズ

風ニモマケズ

雪ニモ夏ノ暑サニモ マケヌ丈夫ナカラダヲモチ

慾ハナク

決シテ瞋ラズ

イツモシヅカニワラツテイル

一日ニ玄米四合ト味噌ト少シノ野菜ヲタベ

アラユルコトヲ

ジブンヲカンジョウニ入レズ

ニヨクミキキシワカリ

ソシテワスレズ

野原ノ松ノ林ノ蔭ノ小サナ萱ヅキノ小屋ニイテ

東ニ病氣ノコドモアレバ行ッテ看病シテヤリ

西ニツカレタ母アレバ行ッテソノ稲ノ束ヲ負ヒ

南ニ死ニサウナ人アレバ行ッテコハガラナクテモイヘトイヒ

北ニケンクウヤソショウガアレバツマラナイカラヤメロトイヒ

ヒドリノトキハナミダヲナガシ

サムサノナツハオロオロアルキ

ミンナニデクノボートヨバレ

ホメラレモセズ

クニモサレズ

サウイフモノニワタシハナリタイ

南無無邊行菩薩

南無上行菩薩

南無多宝如來

南無妙法蓮華經

南無釈迦牟尼佛

南無淨行菩薩

南無安立行菩薩

Notka biograficzna

Miyazawa Kenji (27 sierpnia 1896 - 21 października 1933) był poetą i autorem opowiadań dla dzieci tworzącym we wczesnym okresie Shōwa (1926-1989) w Japonii. Znany był również jako oddany buddysta, surowy wegetarianin i aktywista społeczny. Miyazawa przyszedł na świat w prefekturze Iwate, w miejscowości Hanamaki i był najstarszym synem bogatego właściciela lombardu. Od najmłodszych już lat nie mógł pogodzić się z nierównością społeczną i różnicami pomiędzy zamożnymi rodzinami a przymierającymi głodem rolnikami. W roku 1918 ukończył Szkołę Rolnictwa i Leśnictwa. Różnice z ojcem w poglądach religijnych oraz obrzydzenie, jakie czuł w stosunku do interesów rodzinnych sprawiły, że jego dzieciństwo było pełne rozterek. W roku 1921 wyjechał do Tokio. W tej wielkomijskiej atmosferze mieszkając u swego przyjaciela poznał m.in. dzieła poety Sakutarō Hagiwary i wkrótce sam usiadł do pióra. Po ośmiu miesiącach pobytu w stolicy zaczął tworzyć opowiadania dla dzieci. Na skutek choroby i śmierci młodszej siostry został zmuszony do powrotu do Hanamaki. Znalazł pracę jako nauczyciel agrotechnologii w lokalnym liceum. Oszczędzając jak tylko mógł na swojej i tak niewysokiej pensji udało mu się w roku 1924 opłacić wydanie swojego pierwszego zbioru opowiadań i baśni pt. *Restauracja wielu zamówień* oraz niewielki tomik poematów pisanych wolnym wierszem pt. *Wiosna i Asiura*. Mimo że żadne ze zbiorów nie było komercyjnym sukcesem, zainteresowali się jego twórczością poeci, tacy jak Kotaro Takamura oraz Shimpei Kusano, którym bardzo podobał się styl pisania Miyazawy i którzy wprowadzili go w świat literacki.

Wychowankowie Miyazawy widzieli w nim pełnego oddania, ale także nieco ekscentrycznego, nauczyciela, który zawsze obstawał za tym, by nauka odbywała się poprzez bezpośrednie doświadczanie życia. Często zabierał uczniów na spacer po górach i polach. Zachęcał ich również do tego, by pisali sztuki, w których sami mieli występować. Od roku 1926 aż do śmierci w roku 1933 Miyazawa robił wszystko, by poprawić materialne i duchowe warunki biednych rolników mieszkających w jego rodzimej prefekturze. Wprowadził nowe techniki uprawiania pola oraz nowe rodzaje nasion. Zrezygnował z nauczycielstwa w roku 1926 i założył Stowarzyszenie Rolników Rass. W domu rodzinnym, gdzie mieszkał w tamtym okresie, spotykał się z młodzieżą z pobliskich rodzin rolniczych i nauczał ich agronomii. Organizował też spektakle teatralne, pisał utwory muzyczne i angażował się w różną inną działalność społeczną. W roku 1926 nauczył się języka Esperanto i próbował tłumaczyć nań niektóre ze swoich wierzy, ale zostały one wydane dopiero dwadzieścia lat po śmierci autora. Twórczość tego okresu obnaża wrażliwość Miyazawy na kwestie rolnictwa i ludzi pracujących w

polu. Liczne opowiadania dla dzieci, które napisał, choć na pierwszy rzut oka są lekkie i humorystyczne, zawierają historie z morałem. Pisał powieści oraz sztuki teatralne dla swoich uczniów i zostawił po sobie pokaźną liczbę *tanka* oraz wolnych wierszy, z których większość ujrzała światło dzienne po śmierci poety. Jego poezja, która została przetłumaczona na wiele języków popularna jest po dziś dzień. Niektóre z jego opowiadań dla dzieci zostało zekranizowane w formie filmów animowanych. W dziełach Miyazawy widać wpływ współczesnych trendów romantycznych i literatury proletariackiej, ale przede wszystkim, głębokie oddanie i zafascynowanie *Sutrą Lotosu*. Miyazawa przez wiele lat walczył z zapaleniem opłucnej i miesiącami leżał w łóżku niedołączny. Zmarł na zapalenie płuc w roku 1933.